

**Sandheden
om
Jesu korsfæstelse**

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

Sandheden om Jesu korsfæstelse

af

**Hazrat Mirza Nasir Ahmad
Khalifatul Masih den 3.**

© ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATION LTD. 1991

Nusrat Djahan Moskeen

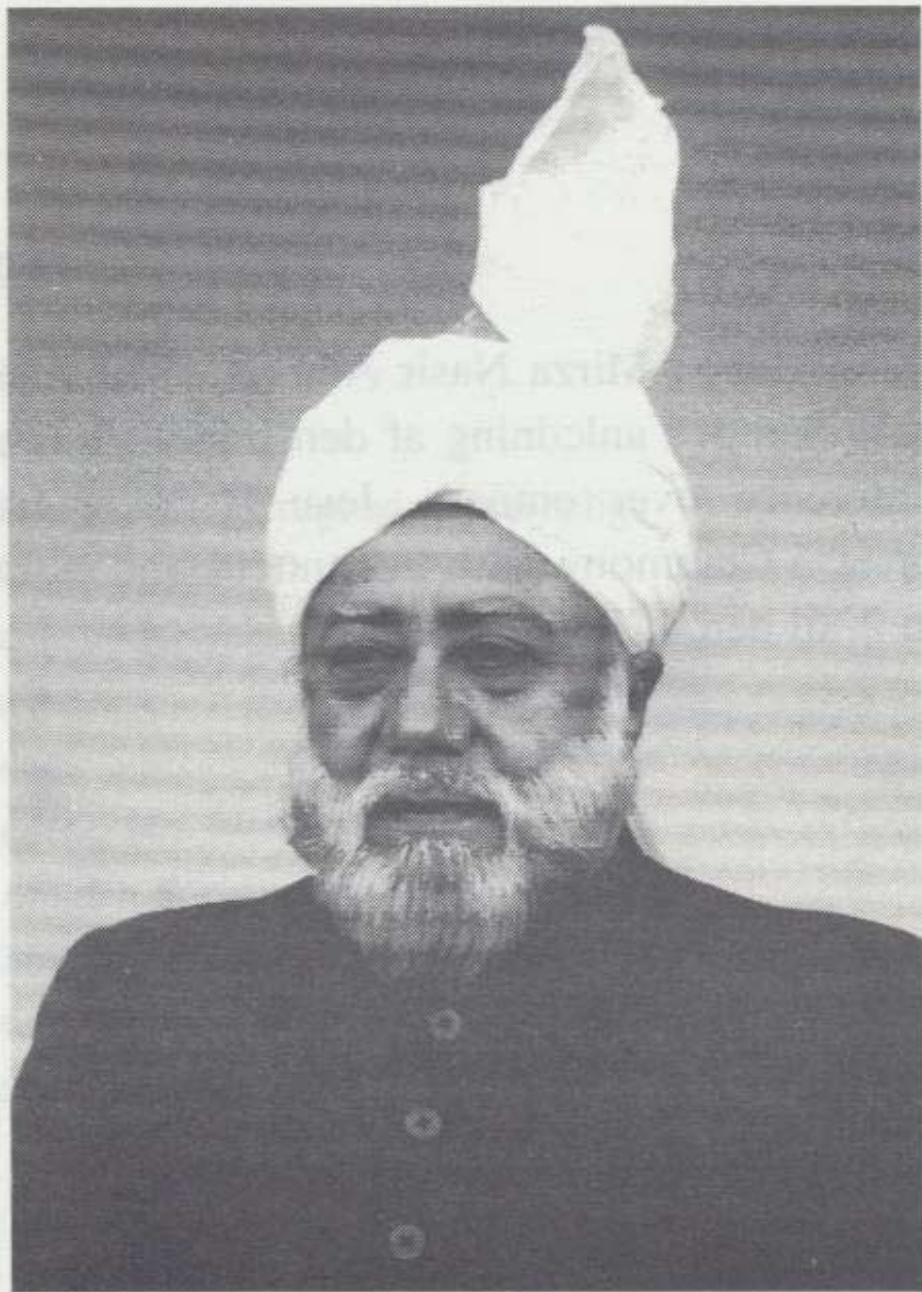
Eriksminde Alle 2

2650 Hvidovre

Tel. +45 31 75 35 02

ISBN (DK) 87 89522 02 8

Sandheden om Jesu Korsfæstelse
af Hazrat Mirza Nasir Ahmad
oversættelse af Hans Maj

Hazrat Mirza Nasir Ahmad

Tale af Hazrat Mirza Nasir Ahmad, Khalifatul
Masih den 3. i anledning af den Internationale
Konference over emnet: „Jesu Redning fra
Korset“ i Commonwealth Instituttet London fra
den 2. til den 4. Juni 1978.

INDHOLD

Gud og hans Væsen	9
Hvad er forløsning	10
Retfærdighed og Barmhjertighed er forenelige	12
Biblen og Guds enighed	14
En Forbandets død	15
Flere beviser	17
Et stort under	18
Turiner-klædet	19
En profeti om den Forjættede Messias	20
Israels fortabte Stammer	21
Denne Profets komme	22
Det afsluttende budskab	23
Efterskrift	25

Vi priser Ham og beder om Hans Velsignelse over Hans ædle Sendebud Muhammad og over hans Tjener, den forjættede Messias. Al ære og fuldkommen tak tilhører alene Allah, den eneste der ikke har sin lige.

Området for denne konferences emne er meget stort og har mange forgreninger. De har her hørt forskellige fremstillinger af hovedproblemet fra forskellige sider. Selv vil jeg indskrænke mig til at rette Deres opmærksomhed mod nogle fundamentale overvejelser, der skulle sætte Dem i stand til at betragte hele denne sag i dens rigtige perspektiver og dermed komme frem til den rigtige slutning.

Gud og hans Væsen

Guds Eenhed er universets grundlæggende realitet. Gud er En og har ingen partner. Intet og ingen er lig Ham. Han er enestående i sit Væsen og Sine egenskaber. Intet Væsen er lig Hans Væsen, og hvad Hans egenskaber angår finder man ikke Hans lige. I Sit Væsen såvel som i Sine egenskaber er Han evig-altid eksisterende og uforanderlig. Hans Visdom omfatter alt, der er synligt og alt, som er skjult. Han kender det synlige og alt som er skjult. Han kender det synlige og det skjulte ved alle ting. Hans Viden er indbygget i Ham og er ikke blevet givet af eller modtaget fra nogen lærer: og er uden grænser, medens menneskenes viden er begrænset og behøver en lærer.

Gud er alene og har ingen partner. Han har ingen søn, ingen hustru. Han manifesterer Sig Selv overfor Sine retskafne tjenere gennem visioner, men har hverken skikkelse eller form.

Gud besidder alle fuldkomne egenskaber og manifesterer alle prisværdige kvaliteter. Han er kilden til alt det gode og omfatter al magt. Han er alle tings skaber og mester for alt.

Han har en personlig forbindelse med enhver ting. Alt levende stammer fra Ham og bliver underholdt af Ham. Han besidder enhver fuldkommenhed og er fri for enhver fejl og enhver svaghed. Han er den eneste af alle på jorden og i himlen, der er værd at tilbede.

Mennesket kan ikke udfra sig selv bestemme sit mål i livet fordi det ikke er kommet ind i denne verden udfra dets egen vilje, og heller ikke kan forlade den efter eget valg. Han, der har skabt menneskene, Han alene kan informere om de mål, som Han har bestemt for menneskene.

“Jeg har kun skabt menneskene, høje og lave, for at de skulle ære Mig“ (51;57).

Mennesket opfordres til at ære Gud, ikke gennem tvang, men udfra sin egen viljesafgørelse. For at sætte det i stand dertil har Gud forlenet det med 2 grundlæggende evner. For det første har det fået de evner, gennem hvilke de kunne undertrykke lavere lidenskaber og beskytte sig selv mod synden.

For det andet har det fået evnen, gennem hvilken det kan nå frem til det Guds-kærligheds trin, hvor det glemmer sig selv og ved, at alt der eksisterer er fra Gud. For at kunne benytte begge disse evner, har Gud forsynet menneskene med himmelsk vejledning.

“Hvad er forløsning“

De kristne går ud fra den lære, at Gud har elsket verden så højt, at Han, for at skabe forløsning for menneskene, lagde den samlede menneskeheds syndebyrde på sin søn Jesus og gjorde ham til en forbandelse, idet hans død blev tilvejebragt på korset.

Dette havde til følge, at Jesus tilbragte 3 dage og 3 nætter i helvede for at sone menneskenes synder, og blev så igen bragt til live, hvorved han blev at betragte som forløsningens middel, for dem der var parate til at tro på Ham. På den måde blev konflikten mellem det guddommelige attribut „Retfærdighed“, der fordrede straf, og det guddommelige attribut „Barmhjertighed“, der fordrede tilgivelse, løst.

Islam er af den mening, at denne forestilling strider mod fornuften og er uantagelig ud fra ethvert synspunkt. Hvis man betragter den ud fra Retfærdighedens synspunkt, er det helt klart forkert, at en uskyldig skulle straffes for de skyldiges synder. Udfra en spirituel filosofisk betragtningensmåde, betyder synden her opsætsighed mod Gud og Hans bud, hvorved man mister Hans kærlighed. Hvordan kan mennesket få lyst til at adlyde og elske Gud, når Han „Gud“ berøver Sin søn livet?

Islam lærer, at for at finde Gud, er det nødvendigt for en person at sky alt ondt, og dette kan kun opnås gennem en sådan forståelse af Gud, at hjertet bliver fyldt med forståelsen af Guds Majestæt og Storhed, og at en ærefrygt sænker sig ned i den menneskelige sjæl. For at vinde Guds kærlighed, er det nødvendigt, at elske Ham i et sådant omfang, at det har til følge, at man selv fortaber sig i Gud og fra Ham erhver et nyt liv (et nyt og rent liv). Da et menneskes største præstation (eller mål) er at vinde Guds kærlighed, så følger deraf, at menneskenes sande mål i livet, består i at vinde Guds kærlighed og nærhed, hvilket millioner af retskafne mennesker kan bevidne. Islam lærer, at den fuldkomne forståelse af Gud er roden til ærefrygt for Ham og kærlighed og højagtelse for Ham. De, der modtager den fuldkomne erkendelse, vil også modtage den fuldkomne frygt og fuldkomne kærlighed.

Menneskets sande kærlighed til Gud tiltrækker Guds kærlighed og den, der i sandhed elsker Gud, - den, der helt og aldeles hengiver sig til Gud, bliver til gengæld elsket af Gud. En sådan sand og fuldkommen kærlighed kan ikke forenes med Guds vrede og helvedes ild. Et af tegnene på en sådan fuldkommen kærlighed er, at én der elsker Gud, anser ulydighed mod Gud for at være en gift og til enhver tid er opmærksom på, at

ikke følgerne af en synd eller ulydighed mod Gud adskiller én fra Ham.

Således er de, der bevarer den fuldkomne frygt og fuldkomne kærlighed, beskyttet mod alle synder, fordi synd udgår fra frygtløshed eller dristighed. Dette er en sand forløsning, og for en sådan forløsning behøver Vi hverken blod eller korsfæstelse, ej heller behøver vi andre soneofre. Alt hvad vi behøver, er en fornægtelse af egoet.

Det fordres, at opdragelsen og udviklingen af vore naturlige evner må stilles under den eneste sande Guds ledelse, der også er Skaber af vor natur.

Gud er kilden til al skønhed og alt godt, Hans godhed er så stor, at Hans velgerninger og gunstbevisninger er utallige. En sådan skønhed og godhed indtaler i alles hjerter den sandhed, at enhver fuldkommen lykkelig er at finde i Gud, og at det, der forbliver adskilt fra Ham, betyder et fordærvelsesbringende helvede. Dermed er det umuligt, at en virkelig erkendelse og ulydighed på samme tid kan finde plads i et menneskes hjerte.

Forløsning betyder ikke kun fritagelse fra straf for synd. Forløsning betyder opnåelse af den evige lykke, som den menneskelige natur tørster efter, og som kun kan erhverves gennem en sand forståelse af Gud, gennem en fuldkommen frygt og fuldkommen kærlighed og oprettelse af en sand og stærk forbindelse med Gud.

“Retfærdighed og Barmhjertighed er forenelige“

En eftertænkning over betydningen af Retfærdighed og Barmhjertighed viser, at der ingen konflikt er mellem de to. Retfærdighed betyder, at mennesket skal være beskyttet af retten, sådan, at hvis en person forser sig mod en anden, så skal den, der blev tilføjet uret, igen have sin ret tilbage, og hvis det ikke skulle være muligt igen at gøre det godt, hvormed man har forbrudt sig, så skal den, der har begået uretten, modsva-

rende stilles til regnskab, sådan at lov og orden bliver opretholdt og uretten undertrykt.

Retfærdighed kommer i betragtning som resultatet af fornuft og orden. Retfærdighedens idé indeholder også lovens idé. Det er en guddommelig lov, at rettigheder mellem menneskene er fastlagte. Den, der afviger fra de guddommelige love, skiller sig fra retfærdigheden og bliver fra Guds side fundet skyldig i synd.

Guds afstraffelse i det hinsidige af et menneske, der har forløbet sig, er ikke en ret, hvis gennemførelse kan forlanges af den person, der er begået uret imod.

I tilfælde af, at den almægtige Gud skulle tilgive enhver der har begået en uret mod sin broder, og i modsætning hertil holde den for skadesløs der dermed er bleven rig på jordiske værdier, så kan det naturligvis ikke siges, at retfærdighedens fordringer er bleven modsvaret så længe, at den der har begået uretten, ikke har fået sin straf. Sandheden er, at Gud den Almægtige, ud af Sin grænseløse barmhjertighed har givet Sine love og regler til nationerne, uden at de på deres side har en ret til dem men udelukkende for at øve ret imod dem. Udfra en sådan barmhjertighed regulerede, eller opretholdt den guddommelige lov deres indbyrdes forhold på retfærdighedens grundlag. Dermed er retfærdigheden hovedsagelig en følge af Guds barmhjertighed og kilden til menneskenes velfærd flyder fra denne kilde. Hvis Han ikke besad barmhjertighed, og ikke havde givet nogen regler eller åbenbarede love, og var der ikke blevet oprettet nogen retningslinier for menneskene, så ville der ikke have eksisteret nogen ideer om overtrædelse eller om retfærdighed.

Dermed er den lære, der mener, at en guddommelig retfærdighed ikke kan opretholdes uden et soneoffer, betydningsløs, og det er en dårskab at tro, at barmhjertighed og retfærdighed ikke kan eksistere sammen i et guddommeligt væsen, for såvidt som retfærdighed kræver straf og barmhjertighed tilgivelse og forladelse.

Som vi allerede har forklaret det, er Guds retfærdighed også et aspekt af

den guddommelige barmhjertighed, idet den er blevet oprettet til gavn for menneskets velfærd. Anlægget til at acceptere retfærdigheden - de guddommelige love, skaber gensidig retfærdighed mellem mennesker, og al den retfærdighed er blevet indsat af Gud den almægtige, sådan at orden må blive opretholdt og en gruppe ikke skulle skabe uorden, idet den begår overgreb mod en anden gruppe.

Alle former for ret og afstraffelse, der har at gøre med liv - ejendom og ære, er for menneskeheden en barmhjertighedens manifestation. Evangelierne siger ikke, at tyveri, underslæb, røveri, mord og falsk vidnesbyrd må tillades på grund af Jesu soneoffer, og at en afstrafning derfor skal sættes ud af kraft.

Enhver forseelse bringer sin egen straf med sig, som stadig bliver anvendt ved kristne domstole. Troen på, at Gud i Sin uendelige barmhjertighed kan give mennesket en ubegrænset belønning og dette ovenikøbet i forbindelse med vedkommendes begrænsede handlinger, modsiger den opfattelse, at nogen kan forbandes for at sikre menneskenes frelse.

Bibelen og Guds enhed

Guds enhed bliver mange gange omtalt i Bibelen. Profet efter Profet blev sendt for at proklamere Guds enhed. Ikke en eneste af Israels Profeter har forkyndt, at Gud havde en eller anden partner.

I Bibelens sprogbrug bliver menneskene ofte omtalt som guder eller guds-sønner. Når Jesus bliver benævnt som Guds søn, besidder han ingen højere rang end dem, der også bliver benævnt som guds-sønner.

Gud er himlens og jordens lys. Han er den der består ved sig selv, og alt andet eksisterer kun formedelst Hans understøttelse. Hvis Hans understøttelse, om også kun for et sekund, blev trukket bort, ville hele universet falde sammen. Dette mægtige væsen, der udelukkende besid-

der gode egenskaber, og er lydefrit, frit for enhver svaghed og enhver fejl, kan aldrig lide døden, eller slås ihjel, ej heller lide korsdøden.

Den hellige Koran har fastslået sandheden, idet den forkyndte, at Jesus blev reddet fra døden på korset og blev beskyttet mod en forbandets død. Evangelierne bekræfter under alle omstændigheder denne sandhed, fordi Jesus har beskrevet sin lighed med Jonas, og enhver kristen ved jo, at Jonas ikke var død i hvalfiskens bug. Hvis Jesus var blevet lagt i graven som død, hvilken lighed havde der da bestået mellem ham og Jonas?

Det er jo vel kendt at Jesus efter sin redning fra korset viste sine sår-mærker for sine disciple. Hvis han skulle have fået et nyt forklaret legeme, hvordan kan det så være, at sårmærkerne fra hans jordiske legeme, igen var at se på hans forklarede legeme?

Dette er den myte, hvorudfra læren om Jesu guddommelighed er blevet konstrueret. Dog, tiden kommer, ja i virkeligheden er den allerede kommet, hvor den Almægtige Gud, vil feje alle disse myter bort som luftige støvkorn.

En forbandets død

Jesus var Guds sendebud, et udvalgt og helligt menneske. Det er top-punktet af uretfærdighed at tro, at en sådan udvalgt - om også kun for en tid, blev hængt på et kors og døde, og dermed blev til en forbandet. Gud den Almægtiges udvalgte tjenere og elskede sendebud, som ofrer sig selv i kærlighed til Gud modtager den velsignelse, at de dermed blev i stand til at rense andre fra forbandelsens skamlet, ligesom de heller ikke selv kan rammes af forbandelsen. De kan måske blive naglet til korset, men hvis døden gennem korsfæstelsen virkelig er en forbandets død, så bliver det nødvendigt for sådanne Guds udvalgte tjenere, at de skulle reddes og beskyttes mod deres fjender.

På arabisk og hebræisk er forestillingen om forbandelse forbundet med hjertet, og et menneske kan kun blive kaldt forbandet, hvis i sandhed

hans hjerte vender sig bort fra Gud, og bliver frataget Guds barmhjertighed og hvis han fattes Guds kærlighed og hvis han bliver blind og berøvet al forståelse af Gud og ligesom Satan fyldt med forkerte meninger og ikke erfarer en eneste stråle af kærlighedens lys og Gudserkendelse og vender sig selv fra enhver forbindelse med Gud og er opfyldt af forbitrelse, had og fjendskab mod Gud, sådan at Gud bliver hans fjende.

Det er således klart, at ordet forbandet er uheldigt og forkert, da det ikke kan møntes på en retfærdig, som Jesus jo var, og som i sit hjerte nærrede kærlighed til Gud. De kristne kunne i den tid da de fandt frem til denne lære, at nogen bliver forbandet, ikke forstå betydningen af det, for hvis de havde kunnet det, var det ikke sket, at de havde anvendt dette udtryk på eller om en retfærdig. Kunne man tænke sig, at Jesus på et eller andet tidspunkt virkelig havde vendt sit hjerte fra Gud, fornægtet og taget afstand fra Ham og blevet Guds fjende og bevæget sig ind i vantroens og fornægtelsens mørke? En sådan forestilling er ikke blot uforenelig med Profetembedets rang, men er også uforenelig med hans fordring på fuldkommenhed, hellighed, kærlighed og forståelse for det Guddommelige, der gentagne gange bliver omtalt i Evangeliet. Et studium af Evangeliet afslører, at Jesus bekræftede, at han var verdens lys, en fører der stod i en ophøjet forbindelse med Gud, dermed, at der gennem Gud var blevet ham en hellig fødsel til del, og var hans elskede søn. Hvordan kan så den uheldige forestilling om forbandelsen af Jesus være opstået, set i relation til hans vedvarende og hellige forbindelse med Gud? Det er hermed uden tvivl bevist, at Jesus ikke døde på korset, for såvidt, han var beskyttet mod følgerne af døden på korset. Da han ikke døde på korset var han i sit hjerte helt sikker overfor den uheldige tilstand, at blive til en forbandelse.

Og fordi det er således, gives der heller ingen opstandelse og ingen kropslig Himmelfart, da disse tilføjelser tilhører den samme uheldige kæde.

Flere beviser

Evangelierne afslører forskellige andre faktorer, der modbeviser den opfattelse, at Jesus rent legemlig opfor til himlen.

Det er ikke nødvendigt her i enkeltheder at gå nærmere ind på disse. Det er jo vel kendt, at Pontius Pilatus holdt Jesus for uskyldig, hans frue var jo i en drøm blevet advaret om, at Jesus ikke skulle bringes i fare, han indrettede det derfor sådan, at Jesus ikke blev naglet til korset, før det var Fredag eftermiddag, altså få timer før solnedgang: Fremkomsten af en storm og udbredelsen af et stort mørke, gjorde det sågar nødvendigt at tage Jesus ned af korset før solnedgang, og hans ben blev ikke sønderbrudt. Under disse omstændigheder kunne en sund ung mand på 33 år, med en stærk kropsbygning og sund levevis, indenfor så kort tid ikke blive overmandet af døden. Han var dog bevidstløs, og blev i denne tilstand nedtaget af korset - hans sår blev behandlet med en salve, som disciplene i henhold til de guddommelige profetier allerede havde forbedret, og som siden er blevet kendt, som „Jesu Sårsalve“. Hans legeme blev derefter viklet ind i et stykke linklæde, der var ca. 4,3 meter langt og 1,4 meter bredt og blev så lagt i et stort kammer, der var hugget ind i klippen. Han blev plejet, sådan at han, selvom han havde udstået store legemlige lidelser og hans sår endnu var friske, snart igen var i stand til at vandre omkring. Det er bemærkelsesværdigt, at den salve Jesus blev salvet med, ikke er blevet omtalt i nogen medicinske bøger før korsfæstelsen, men i mere end 1000 vigtige bøger bliver de omtalt, efter at korsfæstelses-begivenheden havde fundet sted, og dette med den erklæring, at den var blevet tilberedt til Jesus.

Jesu disciple bevidner, at de et par dage efter korsfæstelses-begivenheden bemærkede sårmærker og beskadigelser på Jesu fysiske krop, som var blevet tilføjet ham under korsfæstelsens forløb.

De lagde kun mærke til Jesu fysiske krop og opdagede intet „forklaret herliggjort legeme“. Disciplene henviser til, at Jesus rejste et par mil i deres selskab på sin vej mod Galilæa, og at han på deres opfordring til-

bragte en nat sammen med dem i Emmaus. Disciplene bevidner, at Jesus i den tid blev sulten og bad dem om mad, og at de bragte ham stegt fisk og en honningkage at spise. Dette bekræfter i alle tilfælde, at han dengang var tilstede i sin fysiske krop, og at de ikke havde opfattet denne krop, som et forvandlingsfænomen eller et åndeligt legeme. Alt dette viser, at Jesus hele tiden - efter korsfæstelses-begivenheden, havde et forhold til en fysisk materiel krops modsvarende fordringer, idet han spiste, drak, sov og rejste, en virksomhed der er absolut uforenelig med, at han havde afgivet sin fysiske krop og iklædt sig et forklaret åndeligt legeme. Det er værd at tænke over, om han hvis han havde iklædt sig en forklaret og udødeligt legeme, var befriet for en dødelig krops fordringer, med hvilken han skulle have siddet ved Gud den Almægtiges højre hånd, fri for skændelsmærker, fra smerter eller fejl, og dermed overstrålet med den evige Guds hæder og ære - eller om han stadig endnu bar på arrene efter sine beskadigelser og led af smerter, og var underlagt alle mulige behov og fordringer, som et fysisk legeme er underlagt.

Et stort under

Jesu påstand, sådan som det bliver berettet for os „Men efter at jeg er opstanden, vil jeg gå forud for jer til Galilæa“ (Math- 26,32) bringer ingen tvivl om hans redning fra korset.

Det er ikke så mærkeligt, at en, der var blevet naglet til korset og var blevet bevidstløs, sådan, at han så ud som en død, bagefter, når han igen var kommet til bevidsthed, følte, at han var genopstået. I denne forbindelse kan udtrykket „genopstanden“ ikke betyde, at en, efter at have lidt døden, igen bliver bragt til live. Men der er dog ingen tvivl om, at redningen af Jesus og alle omstændighederne i forbindelse med hans korsfæstelse, er at betragte som et stort under og at der ikke er tale om en almindelig begivenhed. Den hellige Koran bekræfter, at hverken Jøderne eller de Kristne havde en fast tro på, at Jesus var død på Korset. Gud den Almægtige havde i tiden for korsfæstelsen skabt omstændigheder,

ud fra hvilke både Jøder og Kristne antog, at Jesus var død på korset, men de havde ingen klare beviser på hånden, der godtgjorde, at Jesus med sikkerhed døde på korset. De udtalelser derimod, der står til rådighed - fremstiller, at Gud den Almægtige har reddet Jesus fra døden på korset.

Turiner-klædet

Det er nødvendigt at sige, at det hellige linnedklæde fra Turin, ikke besidder nogen særlig betydning for medlemmerne af Ahmadiyya Bevægelsen. Det er sandt, at dette linnedstykke i den kristne verden gennem århundreder er blevet omgærdet med stor omsorg og ærbødighed. Enten er det ægte, d.v.s. det samme linklæde, som Jesu legeme var svøbt ind i, efter at han var blevet behandlet med „Jesus-salven“, eller også er det uægte. Efter at man grundigt har undersøgt og bedømt det, er det den kristne verdens opgave at afgøre, om det er ægte eller ej. Hvis det ikke er ægte, hvorfor har man så tilmålt det så stor vigtighed, og hvorfor er det blevet omgivet med så stor en ære?

Hvis det er ægte, så er det, selvom det ikke er fundamentalt bestemt, et vidnesbyrd, der understøtter den kendsgerning, at legemet blev nedtaget af korset, medens han endnu levede. Det bekræfter det blot. Hvis dette ægte stykke linklæde ydermere var gået tabt, ville denne mangel ikke på nogen måde have influeret på de vigtige og righoldige beviser, der fastslår, at Jesus efter sin redning fra korset og genoprettelsen af sin sundhed, i lang tid videreførte sin gerning blandt Israels fortabte stammer. Disse stammer troede på ham, og resultatet af hans lære, var så, at de i forbindelse med Islams hellige Profet - var i stand til at forstå hans sandheder og blive muslimer.

Dermed har det hellige klæde ikke karakter af et manglende led, i den beviseklæde, der understøtter Jesu redning fra korset.

Hvis linklædet er falskt, er de kristne ansvarlige, da de opviser en tilbeldelse for det, som ikke tilkommer det. Er det ægte, så er det et ekstra bevis for vores these og føjer noget til vor viden om genstande for vor betragtning. Men hvis det ikke er ægte, tager det på ingen måde noget væk fra den viden vi besidder.

En profeti om den Forjættede Messias

Gud den Almægtige har indrettet det sådan, at de beviser og fornuftgrunde, der hidtil var forblevet skjulte, tydeligt skulle træde frem på en dag, hvor Messias ville vise sig igen, og gennem dette ville det lige så klart som den klareste dag blive fastslået, at Jesus ikke døde på korset, og at dette af Gud elskede menneske blev åndelig ophøjet. I denne sammenhæng har følgende udtalelse om den Forjættede Messias stor betydning. "Det var Guds mening, at sandhedens afslørende fornuftgrunde, skulle være de glimrende våben, der skulle danne en afslutning på læren om korsdøden, hvilket tydeligt blev udtalt af den Forjættede Messias, i særdeleshed derfor, at den Hellige Profet har profeteret, at korsets religion ikke for altid vil være i tiltagende, men dens videre fremskridt vil blive indskrænket, når den Forjættede Messias viser sig synlig i verden. Resultatet vil blive, at korsets religion vil blive nedbrudt.

Denne profeti henviser til den tid hvor den Forjættede Messias skal vise sig igen, og gennem hvilken virkeligheden om korsfæstelses-begivenheden bliver offentlig forkyndt. Det vil så danne en afslutning på denne lære. Det vil ikke afstedkommes gennem krig eller kamp, men formedelst himmelske midler, der klart gør brug af visdoms og forstands kræfter. Det var derfor nødvendigt, at himlen måtte tilbageholde disse henvisninger og afgørende beviser, indtil den Forjættede Messias kommer til verden.

Og sådan er det sket! Nu, da den Forjættede Messias har vist sig, vil alles øjne åbne sig og folk vil tænke på, at Guds messias er kommet, og

hovederne bliver nu oplyste, og hjerterne vil blive opladte og skrived-skaber vil vinde kraft. Nu bliver enhver god intelligens hørt og enhver rettænkende forlenet med vished, forsåvidt, som det der skinner, eller lyser på himlen, også lyser på jorden (eller alt der foregår i himlen, også har jordiske virkninger).“Velsignet er de der har del i dette lys og lykkelig er de, der angående dette har forstået en del.” (Jesus i Indien, se. s.64-65).

Israels fortabte Stammer

Guddommens mål og mening med at opvække en Profet, er at de mennesker som Profeten sendes til, skal reddes fra deres ugudelige liv og at de dermed, idet de bliver henvist til Profetens ledelse, handler i overensstemmelse med ham sådan, at de lukker op for den eneste sande Gud og vinder hans kærlighed. Jesus blev rejst blandt Israels børn. Det er en historisk kendsgerning at der før Jesu komme, kun var en del af Israels 2 stammer, der boede i Palæstina dengang Jesus fremstod.

10 af de 12 stammer var af forskellige grunde spredt ud over Irak, Iran, Afghanistan, Indien og Kashmir.

Store jødiske bebyggelser var indrettet i Kashmir og de var ikke kun fortabte, fordi de var adskilte fra deres hjemland (deres virkelige hjemland), men de var fortabte på den måde, at de var afvejet fra Moses, og mange af dem var blevet buddhister eller polytheistiske hinduer.

En af de væsentligste grunde for Jesu ankomst var, at han igen ville gøre den Mosaiske lov gældende og bringe dem, der var blevet Buddhister og lydige overfor ham tilbage til Moses-fællesskabet. Og overfor dem der var blevet Hinduer, skulle han igen gøre Guds eenhed gældende og bringe dem til lydighed overfor de Jødiske love. Jesus opnåede et stort held med denne Mission, og alle de 10 stammer opnåede den lykkelige tilstand, at de troede på Jesu Profetgerning, og blev helt overbeviste om Guds Eenhed.

Jesus var det Mosaiske trossystems sidste Profet og der skulle efter ham ikke gives nogen andre Profeter i Israel. Profetdømmet blev taget fra Israel og overgivet til Ismaels hus. Men på grund af Israels børns trængsler, forelå den fare, at de muligvis ville vægre sig ved at anerkende den Profet, der i Thoraen bliver omtalt med betegnelsen „Den Profet“ (5. Moses 18:18). Jesus havde derfor fået den opgave at forberede Israels børns sindelag på at antage den Profet, der skulle bringe de sidste og vedvarende universelle love - denne Profets komme er det samme som Guds komme.

Denne Profets komme

Historien viser, at ligesom de fortabte stammer troede på Jesus, på samme måde troede næsten alle, der var rejst til disse lande, på Islams hellige Profet. Dermed fik Jesus også heldet med sig, hvad dette angik.

Gud den Almægtige har bestemt det sådan, at en Profet der bliver sendt for at opnå et bestemt mål, ikke skulle lide døden førend hans mål var nået, eller have bekymringer for opnåelsen af det, der i en modsvarende tid skulle opnås. F.eks. var Johannes Døberen forløber for Jesus. Da Jesus af Johannes var blevet døbt med vand, var målet for Johannes virksomhed opfyldt, og derefter levede han ikke længe. I Jesu tilfælde, var der ikke sket nogen store og betydningsfulde begivenheder før korsfæstelsen havde fundet sted. Han havde endnu ikke engang skabt kontakt med de fortabte får, som han var blevet sendt til, og endnu havde han ikke begyndt med at indpræge Israels børn betydningen af den Profets ankomst, som var profeteret for Israel af Moses. Korsfæstelsesbegivenheden fandt sted i Jesu 3. embedsår, og Jesus havde i dette korte tidsrum levet meget skjult og bragt sin lære frem i stilhed. Jøderne i Palæstina skænkede ham ikke megen opmærksomhed, og ejheller det han sagde. Hvis han var en sand Guds udsending, hvad han uden tvivl var, havde han da behøvet at dø på korset? Han havde da ikke haft anledning til at bære sit budskab ud til de fortabte får af Israels hus, ejheller havde han kunnet træffe nogen som helst forholdsregler for at skåne disse

stammers fremtidige generationer for den ulykke, det ville være at tilbagevise „Den Profets Tilsynekomst“.

I den hellige Koran er ankomsten af vores Hellige Profet blevet beskrevet, som selve Guds komme (17:82), hvorved Satan og alle hans herskare blev tvunget til flugt, og hans lære blev foragtet, og han led et stort nederlag. Gennem den omfattende universelle ledelse, som var tilstået de hellige profeter, oprettede Gud et fast forbund (en pagt) med de forudgående profeter, sådan at de skulle tro på og hjælpe ham (altså den næstfølgende). Det er grunden til, at Profeterne fra Adam til Jesus bekræfter Islams hellige Profets storhed og højhed.

Moses siger i 5. Mosebog 33:2 „Herren kom fra Sinaj, fra Seir fremstrålede han for dem, brød frem i lysglans fra Parans bjerge“.

Dermed er det klart, at manifestationen af Guds herlighed, fandt sted på bjerget Paran. Selv Thoraen henviser til at Paran er et bjerg nærved Mekka, hvortil Ismael, den hellige Profets forfader var ankommet. Dette bliver bekræftet gennem geografiske landkort. Det er velkendt, at ingen profet er blevet opvakt i Mekka uden Islams hellige Profet. Betænk derfor, hvor klart Moses har bevidnet, at retskaffenhedens solstråler, der skulle fremstå på bjerget Paran, skulle være de mest strålende af alle og sandhedens lys skulle skinne fra den velsignede hellige Profet. (denne hellige Profet). Tiden rækker ikke til også at citere nogen af de talrige Profetier, der er fremført af et antal Profeter-indbefattet David, Salomon, Esajas, Johannes og Jesus - som klart henviser til Islams hellige Profet.

Det afsluttende budskab

Vi anerkender videnskabens og teknologiens uhyre fremskridt, men det kan ikke bortforklares, at disse erobringer også indebærer truslen om ruin og ødelæggelse. Den eneste vej til redningen fra ruin og ødelæggelse, som vi gennem vore egne hænder arbejde står overfor, er, at vi lægger vore hænder i Guds Hænder, og helt afholder os fra tilbedelsen

af afguder og mennesker og af vort eget ego; ligesom vi alle bør samle os i skyggen af den ene Sande Guds barmhjertighed.

Jeg benytter anledningen til, med stor ydmyghed og kærlighed at formidle følgende budskab til jer.

Vær lykkelige og syng Guds pris, for Messias, hvis ankomst er blevet profeteret i de gamle skrifter og i den hellige Koran, og som er blevet omtalt af Islams hellige Profet, at Muhammads åndelige søn allerede er ankommet. Jeg, der står foran jer og har den ære at rette denne tale til jer, er stedfortræder for - og den 3. efterfølger af - denne Messias. Sand og dyb sympati flyder ligesom et ocean gennem mit hjerte. Jeg er blevet urolig ved jeres lidelser, og blevet fyldt med sorg ved jeres mangler. Det, som I virkelig mangler, er mangel på forståelse af jeres Nådige og Barmhjertige Herre. Jeg kalder jer op til denne Sande, Eneste, der har sørget for alle vore nødvendige behov og som har gjort midlet til sand fremgang tilgængeligt for os. Han gav os alt det, der var nødvendigt for vore evner og opfattelsesevne, sådan at vi ikke skulle mangle en eller anden ting, der måtte være nødvendig for opnåelse af en levende forbindelse med ham. Men vi har været utaknemlige. Det, der som mål var givet os til opretholdelse af fred og sikkerhed, blev af os benyttet til at frembringe uorden og korrupsion. Misbruget af det, der skulle bruges til at befordre vor sundhed og udvikling af vort intellekt og til opretholdelse af vor moral og sjælens højnelse, har kastet os ned i dybet og fremmedgjort os for Gud. Der er endnu tid til at stoppe op, og anerkende vores Herre og i ro vende tilbage til Ham. Han vil tilgive os alle vore synder og fejl, Han vil rejse os op i kærlighed og føre os ind i den have, hvor de er, der har Hans velbehag. Vore egne tårer og vore hjerters anstrengte længsel efter at møde Gud er vores forløsning. Vi behøver ingen anden forløsning.

Jeg opfordrer jer til at vende jer mod den Eene Gud, der ikke har nogen partner, og i lydighed bøje jeres hoveder for Ham, for deri ligger al jeres lykke.

Jeg formaner jer til at følge Muhammad - Fred være med ham. Den sti, på hvilken han engang fremadskridende fandt sin Herre, hvorigennem han opnåede begge verdeneres velsignelse, bærer endnu mærkerne af hans fodspor. Derfor, følg disse fodspor, for hvis I gør det, vil I vinde Guds kærlighed, og I vil få Hans kærlighedsfyldte stemme at høre, det forsikrer jeg jer om: „Hvis I vil være Mine, vil hele universet være Jeres“.

Denne verdens falske glæder og kunstige fornøjelser kan ikke sammenlignes med Guds kærlighed. Jeg opfordrer jer til at gøre et forsøg på at vinde Guds kærlighed. Denne dør er gennem århundreder blevet åbnet for millioner, som har banket på den.

Hvorfor skulle I da tvivle på, at den ikke også skulle blive åbnet for jer? Kom her og antag Islam, for deri ligger al jeres egen og de fremtidige generationers lykke, men hvis I ikke gør det, da venter jer en frygtelig katastrofe, som jeg i enkeltheder har advaret jer imod i denne by for 11 år siden.

Efterskrift

Min interesse for den Islamiske religion i almindelighed, og Ahmadiyya Bevægelsen i særdeleshed, blev vakt, under overhovedet for Ahmadiyya bevægelsens besøg her i Danmark og hans foredrag ved indvielsen af Moskeen her i Hvidovre den 21 Juli 1967, og danner grundlaget for min, måske meget mislykkede oversættelse af dette skrift.

Der var højt til loftet, da Hazrat Mirza Nasir Ahmad, der forøvrigt lignede en af det gamle testaments Profeter, en Moses eller lignende, besteg talerstolen og dermed indviede moskeen.

Uden at komme ind på mine egne meninger angående bevægelsen som sådan, er det min opfattelse, at man ved at sætte sig ind i de for os fremmede religioner, og lære deres opfattelser at kende, bliver mere og mere tolerant og forstående overfor disse.

Derfor til slut, en tak, for at jeg, samt nu afdøde Lægeseekretær og Redaktør af det „Grønne Blad“ Alma Del Monte var blandt de indbudte.

TRUTH ABOUT THE CRUCIFIXION

This is a danish translation of the speech delivered by Hazrat Mirza Nasir Ahmad Khalifatul Masih III at the International Conference at Commonwealth Institute London, on "The death of Jesus Christ" from 2-4th of June 1978.

I KOMMISSION HOS BORGENS FORLAG
ISBN 87 418 6084 5